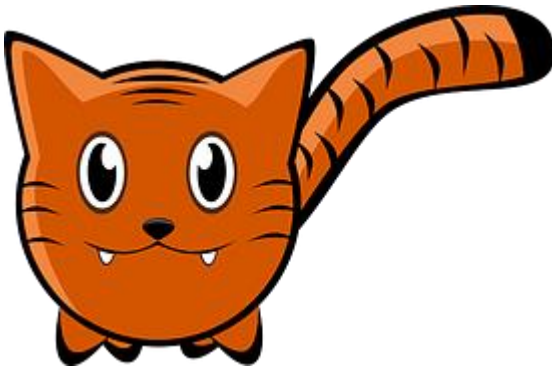

PRIČA O BEBI

"Kme – kmeee" – začulo se jednog jutra iz porodilišta u džungli. Dogodilo se nešto veoma važno! Uela i Bobo su dobili brata!

Istog popodneva, od velike radosti, doneli su mu bombone da se zasladi. Avaj! On uopšte nije umeo da ih otvori. Doneli su mu igračku. Nije umeo da je drži. Doneli su mu bojice. Nije umeo da crta. U stvari, izgledalo je da jedino što ume da radi, jeste da spava kod mame u naručju! "Polako, polako", rekao je tata tigar. "Mališa će brzo da poraste. Onda ćete lepo, svi zajedno, da se jurite po drveću i kupate ispod vodopada."

I tako je prolazio dan za danom. Ali, mali bata ne samo što nije hteo da poraste, nego je i stalno bio u maminim mekim šapama! Te jede, te se kupa, te samo što nije zaspao. "Mrvice, moja", tepala mu je mama tigrica tihim, nežnim glasom. "Sunašce naše", pridruživao se tata tigar gotovo pevajući od sreće.

A kada su Uela i Bobo poželeli da čuvaju malog brata, mami i tati je nestao osmeh sa lica. "Mogli biste da ga ispustite", kazala je mama. "Pao bi i povredio se", složio se tata. Ueli i Bobou se to nije svidelo. U njima se pojavilo neko neobično osećanje. Nisu umeli tačno da objasne šta im je. Ali ih je to teralo da se mršte, bune i čak svađaju sa mamom i tatom. A mrštenje, bunjenje i svađanje bi poraslo svaki put, kada bi beba bila tu.

Jedne večeri su ostali budni duže nego obično. "Možda je vreme da odemo od kuće", rekao je Bobo. "Ionako im izgleda više nismo potrebni", uzdahnula je Uela. Onda su ćutali, sa pokrivačima navučenim preko njuški.

Mama je otvorila vrata, da proveri da li su deca zaspala. Uela i Bobo su čvrsto žmurili. Onda je polako pritorila vrata i pošla da ušuška bebu. Iz njene sobe je dopiralo mamino pevanje i bebino tiho gukanje. A to je značilo samo jedno – bebac se opet mazi po maminim šapama! Uelu i Boboa je počelo nešto da pecka u očima. Znate onako, kao da ćete da zaplačete." Sutra stvarno idemo od kuće. " – kazao je Bobo. Uela je i dalje ćutala. Odluka je bila doneta i tu nema više šta da se priča. Zato je ona utonula u san. Bobo je još neko vreme ostao budan. Razmišljao je kojim putem je najbolje da krenu.

Stiglo je jutro. I evo, sunce još nije sasvim promolilo svoje zažareno čelo iza brda, a njih dvoje su već odmakli daleko od kuće. Baš su to dobro smislili. Nikome nisu potrebni, pa ih niko neće ni tražiti.

Gric, po gric ručkali su oni slatkiše koje su poneli. Onda su se kupali u jezeru, pokraj vodopada, brali krupne cvetove jarkih boja, šutirali loptu, smejali se i veselili. Igra za igrom, pesma za pesmom i dan je lagano odmicao. Došlo je vreme ručka, pa je Uela izvadila iz svoga ranca keks i bananu. Mmm, bio je to njen omiljeni keks. Mama ga je baš juče kupila specijalno za nju. Opet je nešto počelo da je pecka u očima. "Znaš šta Bobo", iznenada je rekla Uela. " Nešto sam razmišljala... Ko će bebu da vodi na Jezerce, kada malo odraste ? Mama i tata su često tako zauzeti. " " Pa da," – odgovorio je Bobo, gledajući u maminu i tatinu sliku, koju je poneo sa sobom. Šapom je protrljao oči. I njega su počele onako da peckaju. Samo on to nikada ne bi priznao. " Osim toga, neće imati niko da ga uči da se penje po drveću. "

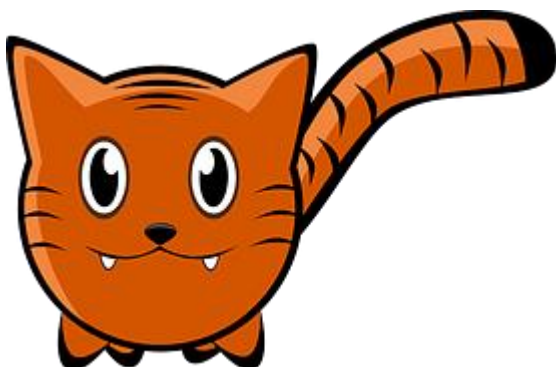
Baš u tom trenutku, nešto je šušnulo . Šuškanje je dopiralo iza debelog stabla nedaleko od njih. Ko bi to mogao da bude? Da l' da beže? Jao! Evo ga! Nečije džinovske šape izranjale su iz guste, modre, isprepletene trave. Evo ga ! Izlazi! Izlazi ... Tata?!

Da zaista, to je bio tata tigar. On je toga jutra čuo decu kako se dogovaraju, pa je tiho, onako kako to samo tate tigrovi umeju, pošao za njima. Sada ih je zagrlio i poljubio. Onda su, nakon kratkog razgovora, odlučili da se svi zajedno vrate kući.

Te večeri su sklopili dogovor. Uela će ubuduće sa mamom, da kupa i prepovija brata, a Bobo će, sa tatom, da ga vodi u šetnju. Jer, mali bata je i njihova beba. Nije fer da se samo mama i tata igraju sa njim. Je l' da?

PRIČA O ČAROBNOM NAPITKU

Bližilo se vreme večere. Tigrić Bobo je sedeo u svojoj sobi. Onda je ustao, prošetao jedan krug oko kreveta, pa ponovo seo. Još uvek nije mogao da nađe rešenje za svoj problem. A razmišljao je još od ručka. Toliko je razmišljao da nije čak ni primetio da je pojeo spanać. A mama tigrica je dobro znala koliko je za njega spanać fuj. Kao, uostalom, i svako drugo povrće. Zato ga je iznenađeno pogledala kada je ugledala prazan tanjir. Ali on je toliko mnogo razmišljao, da nije ni video mamin upitni pogled.

Evo u čemu je problem - sutra je takmičenje u trčanju. Kao što smo već jednom rekli, u džungli su najbrže životinje tigrovi. No, to ne važi za Boboa. U stvari, istina je da se njemu čini da svi, ali baš svi ostali drugari trče brže od njega. Kako će to sutra da izgleda, kada jedan tigar bude stigao posle medveda ili čak slona?

Na kraju, Bobo je odlučio da kaže mami šta ga muči. "Čini mi se da imam rešenje za tvoje brige", rekla je mama, pošto ga je pažljivo saslušala. Onda je pošla u kuhinju. Bobou se učinilo da se ona nekako zagonetno osmehuje. Ali, na to sada nije mogao mnogo da obraća pažnju. Imao je problem i trebalo je što pre da ga reši.

Mmm – osetio je Bobo iznenada neki čudesan miris. Sledio je svoju njušku i ubrzo stigao do – trpezarije. Na stolu se pušio pun tanjir. "Ovo je sasvim naročit napitak", šapnula je mama. "Čarobni napitak. Od njega ćeš postati neobično jak i sasvim, sasvim brz."

" Meni ovo liči na običnu čorbu punu povrća ", namrštio se Bobo. " Možda je čorba, a možda i ne ", slegla je mama ramenima. A onaj tajanstveni osmeh se ponovo pojavio na njenom licu.

Tigrić Bobo je uzeo kašiku i počeo da jede. Trudio se da uzima što manje zalogaje i da žvaće što brže. " Ma to je najobičnija čorba od povrća!" uzviknuo je. " Možda jeste, a možda i nije " bila je uporna mama. " Jeste! Evo je šargarepa i celer, a mogu da osetim i krompir i komadiće paprike i ..."

" Polako, Bobo ", rekla je mama. " Od tolike priče ima da se zagrcneš." Tako je Bobo začutao i pojeo svoj " čarobni napitak " (čorbu od povrća, bio je u to siguran). Samo mu se ovoga puta, učinilo da ta čorba i nije toliko bez veze. Paprika je krckala pod njegovim malim oštrim zubima, a ni šargarepa nije bila toliko loša. Napokon, pojeo je čorbu, a posle i drugo jelo i odmah otišao na spavanje. Trebalo je da se dobro odmori. Sutra ga je čekala trka.

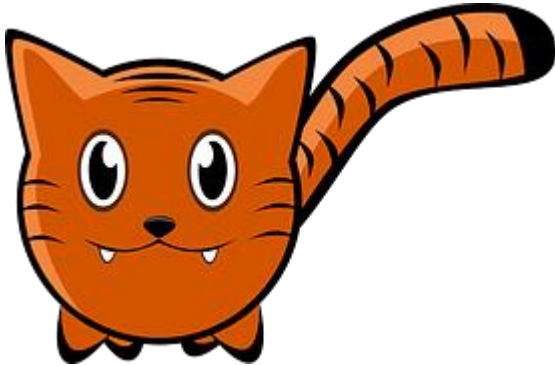
Jutro je brzo stiglo. Bobou se činilo da je stiglo čak i brže nego što treba. I konačno, došlo je vreme i za trku.

Učiteljica je odbrojavala: " Priprema, pozor – sad!" Mahnula je zastavicom. Uz radosne uzvike takmičara i navijača, otpočelo je trčanje duž staze . Svi su bili brzi, ali je tigrić Bobo leteo kao vetar! I dok si rekao " džunglastih mi banana " , Bobo je hitro protrčao kroz cilj. Sve ih je pobedio!

A jedno je znao sigurno – to je zbog one tople čorbe od povrća, koju je jeo za večeru. Samo da li je to stvarno bila čorba od povrća? Možda jeste, a možda i nije...

PRIČA O PRIJATELJSTVU

Jednoga dana, Uela je ispred kapije, pronašla malo, sivo mače. Dala mu je ime Sima. I od tog dana su Uela i Sima postali najbolji drugari.

Kada Uela pije mleko, sipa malo i Simi u njegovu šarenu činiju. Mala tigrica ništa ne voli da jede više, nego keks preliven čokoladom. Ali, pre nego što od njenog keksa ostanu samo mrvice, ona da Simi da se i on posluži.

Od raznobojne vune, Uela je napravila loptu. Ona loptu baci, a Sima je traži po čitavoj kući. Greb – greb – greb, grebucka on tada šapama, a mama se pomalo ljuti.

Kada padne noć, Uelica lepo opere - sebi zube, a Simi njušku. Onda ga smesti pored svoga kreveta, u pletenu korpu. Korpu je tata napravio posebno za Simu, a tigrica je dodala fini, mekani pokrivač.

Tako su Uela i Sima uvek zajedno.

No, svanulo je jutro, kada je tata doneo veliku kutiju sa belom mašnom na sredini. "Izvoli", rekao je on Ueli. " Ovo je za tebe". O, pljesnula je ona veselo šapama. U kutiji je bila lutka! I to baš ona koju je želela - sa crvenom haljinom na bele pruge, koja, kada se pritisne, kaže mama!

I eto, sada je lutka po ceo dan sa Uelom. Stavi je na stolicu pored sebe, da zajedno doručkuju. Ali šta ja to uopšte pričam? Kakva lutka! Kad bi me čula, mala tigrica bi se naljutila. Jer, to nije lutka, to je njena mila " ćerčica ". Redovno je hrani slatkišima i izvodi u šetnju. A uveče je fino umije i povede, sa sobom, na spavanje. I tako eto, već dva dana.

A gde je Sima? Eno ga, iza kuće, u dvorištu. Striže ušima po ceo dan, tiho mauče, tužan i pokunjen šapama sam svoju njušku umiva. Igračku, ako ti dosadi, možeš da skloniš na policu. Ili u dvorište. Ali Sima nije igračka. Sima je pravi prijatelj.

Mau, mau – požalio se on najzad Uelinoj mami. "Evo, Simo, uzmi kolač", kazala je mama, i pogladila ga po mekanom krznu.

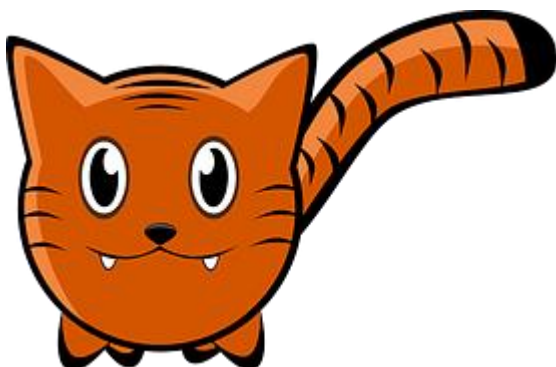
Mau, mau – požalio se on Uelinom tati. "Šta je Simo, jel' ti to hoćeš napolje?" pitao je tata i otvorio vrata.

Mau, mau – požalio se on tigricu Bobou. Ali Bobo je već imao neka svoja važnija posla.

Baš tada je Uela izašla iz svoje sobe. U rukama je držala lutku. Frrk, frknuo je Sima i hteo da se, kao i obično, okrene i ode. Ali, mala tigrica ga je ovoga puta ugledala i uzviknula: "Simo, pa gde se ti to sakrivaš ovih dana! Svuda sam te tražila!" Podigla ga je u naručje i čvrsto zagrlila. "Ti si moj naj, naj, najbolji prijatelj!" Frrk, začulo se još jednom, kao da je Sima želeo da pita: "A lutkica?" Ueli je tek sada sve bilo jasno. "Pa, hajde da se igramo sa lutkom - zajedno!" nasmejala se ona i oboje ih ponela u svoju sobu.

PRIČA O MRAKU

"Mau, mau", začuo je Bobo, jedne večeri, dok se okretao u krevetu i pokušavao da zaspi. Noć je već poprilično odmakla. "Jao, Simo, opet si ostao napolju", uzdahnuo je on provirujući ispod pokrivača. I šta sad? Da ustane i otvori mačoru vrata? A ne, to nikako. Vidite, Bobo je verovao da postoje tete sa špicastim nosevima – baba - roge, koje kradu decu i da bar jedna od njih živi u ormanu, u njegovom predsoblju, iz koga izlazi noću.

Zato je prvo neko vreme dozivao mamu. Pa tatu. Čak i Uelu. No svi su spavali čvrstim snom. Onda je opet navukao pokrivač preko glave. Ništa nije vredelo – mačak je ostao uporan.

Najzad je Bobo shvatio da će ipak on morati da ustane i otvori Simi vrata. Izašao je u hodnik, ali na vrhovima prstiju. Poneo je i svoj plastični mač. Nikad se ne zna kad će, iz mraka, da iskoči ono čudo. Išao je polako, mic po mic.

"Izlazi baba – rogo, ja te se ne bojim!", viknuo je tigrić kada je stigao do *onog* ormana. A onda je stajao čekajući da se suoči sa neprijateljem. Ali – od strašne roge ni traga ni glasa.

"Izlazi!", vikao je on jače, a kolena su mu sve manje podrhtavala. No, od baba - roge, ponovo ništa. U stvari, ni jedan zvuk se ne bi ni čuo, da nije Siminog neprekidnog maukanja.

"Eto tako", kazao je Bobo zadovoljno. "I to smo sredili. Ovde rogatih čudovišta – nema!" Potrčao je da Simi konačno otvori vrata. Kroz njih je mačak

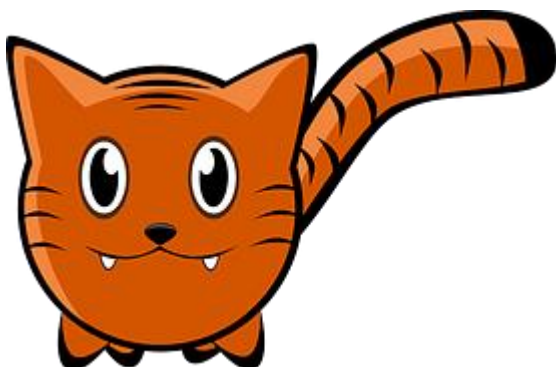

brže – bolje, šmugnuo pravo ka Uelinoj sobi. Bobo je odmahivao glavom, onako kako to radi njegov tata kada deca nešto zabrljaju.

Onda je , sav ponosan na svoje viteško delo, skočio mašući mačem i iz sve snage lupio nogom o pod. Krrrc – ogласi se jedna daska, a naš ti Bobo zabaci mač u vis, pa beeež ravno u krevet! Što je sigurno – sigurno je!

PRIČA O SPAVANJU

" Ko – kre, ko – kre ", dozivao je šareni papagaj Koko svoju decu. Vreme je za san. Iza visokih stabala drveta po imenu akacija, zalazilo je rumeno sunce, zrak po zrak. Svoje mesto na nebu je ustupalo dremljivom mesecu i sitnim treperavim zvezdama. Čitava džungla je jedva čekala da utone u san. I baka tigrica je žurila da namesti postelju za svoje unuke. Još su jutros došli u goste. Čitav dan su jurili okolo – naokolo! Sigurno su se umorili. (Uela i Bobo se sa time ne bi složili. Ali istina je da su počeli da skaču po krevetu, što su jače i više mogli. A to je uvek bio najbolji način da se malo razbude.)

I evo, večera se završila i Uela je oprala zube i obukla pidžamu. A Bobo? On se još uvek nešto zadržavao oko večere. Uela je poljubila baku za laku noć i ušuškala se pod mekani pokrivač. Bobo je tek počeo da pere zube. Uela je utonula u san. Bobo nikako da obuče pidžamu. Onda se mrštio, ljutio, svadjao i nikako nije hteo da spava. " Ali, Bobo, san ti je potreban " kazala je baka tigrica. " Mali tigrovi u snu rastu." "Baš me briga! " odgovorio je Bobo i čak mrdnuo i brkovima. " Neću da porastem! "

Tada je baka pokušala da mu otpeva pesmicu. On je šapama zapušio uši. Posle je tražio vode, pa išao u kupatilo, pa opet tražio vode. Baka je donela mleko sa medom. Bobo nije hteo ni da čuje da ga popije. I tu se baka nečega setila. Duboko je uzdahnula, poželela mu laku noć i pošla prema vratima. Bobo je ljutito okrenuo glavu na drugu stranu. Ali, baka u stvari nije izašla iz sobe.

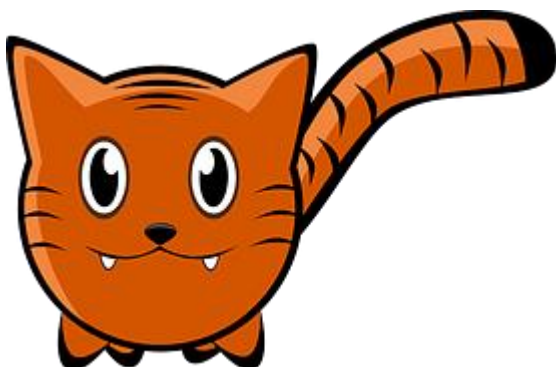
Krišom se sakrila iza naslona od kreveta i uzela malog plišanog medu. Kratko vreme je vladala tišina.

A onda se iznenada začuo neki tihi glas : " Bobo ..." Iza naslona od kreveta, virio je plišani meda. " Ja sam Medica – sanjalica i mnooogo volim da pevam deci uspavanke. Prvo popij mleko,a onda lezi i dobro načulji te svoje tigraste tigrovske uši."

Bobo se malo čudio – otkud meda može da govori i gde je nestala baka? Onda je nekako popio mleko (stisnuo je nos i otpijao u velikim gutljajima). " Meda " je jedva čujno zapevao, a tigrić se sav umirio. I dok su mu se oči sasvim protiv njegove volje sklapale, samo mu jedna stvar nije bila jasna – kako to da glas Medice sanjalice, toliko liči na glas njegove bake?

PRIČA O UELINOJ ČAROLIJI

Danas je učiteljica, žirafa Lal'na , donela puno saksija.Svakome detetu je dala po jednu biljku. Biljke su bile male kao mali prst. "Čuvajte ih i negujte, pa ćemo za nekoliko nedelja da napravimo izložbu ", rekla je ona.

Bobo je svoju biljku , zajedno sa saksijom , ostavio u dvorištu. Više su je zalivale obilne tropske kiše nego on.Tako je prošlo nekoliko dana. Boboova biljka nije bila ni izbliza toliko lepa, kao Uelina.

"To nije fer", žalio se Bobo mrdajući njuškom. "Šta ti radiš sa cvećem, kad je tako super." "E baš neću da ti kažem! ", smejala se Uela, sve držeći se šapama za stomak. " To je moja čarolija. "

Ali, tigrić Bobo je još iste večeri smislio plan. Pratiće krišom Uelu i otkriti kakvu čaroliju ona to ima.

Čim je sledećeg jutra Uela otvorila oči, protegla je sanjivo kandžice. Onda se nasmešila prema svojoj biljci, koja je stajala u prozoru njene sobe. "Dobro jutro ", rekla je Uela. Biljka je zašuštala lišćem, otpozdravljajući je. Uela je pažljivo sipala malo vode u saksiju. Potom je vrhovima prstiju pomilovala sitne šarene cvetove.

Pošto je,malo kasnije i sama završila sa doručkom, tigrica je spustila lutke na pod pored prozora i tu se lepo igrala. "Vidite moju biljčicu lepoticu" , govorila je ona lutkicama. A biljka je ponovo zašuštala svojim lišćem i zatreperela sitnim cvetovima.

U podne, pomerila je saksiju sa jarkog sunca i otpevala zelenoj prijateljici svoju omiljenu pesmu.

"Ćao, idem do jezera sa drugarima!", doviknula je Uela, kada je posle ručka izlazila iz kuće. A po povratku, malo joj je tepala i mazila je. Znao, ni biljke ne vole da budu same.

Posle se nisu videle do večeri, ali je Uela ostavila širom otvorene prozore, da bi cvetovi imali dovoljno svežeg vazduha.

A kada je došlo vreme spavanja, tigrice je pevušila, tepala, ispričala priču i još malo zalila biljku.

I sledećeg dana je bilo tako. I dan posle tog dana.

Tako je Bobo shvatio, šta je Uelina čarolija. "Treba svoju biljku jednostavno da - volim !" kazao je Bobo. Jer, čitava tajna je bila u tome, da je biljku trebalo da voli. Onda mu nijedan posao oko nje ne bi bio previše težak.

Za početak je Bobo prebacio biljku iz dvorišta u prozor svoje sobe... A onda ju je čuvao i pazio baš kao i Uela. (Naravno nije se igrao sa lutkicama pored nje, nego sa autićima. Izgleda da se to i biljci veoma dopalo. Uopšte se nije bunila dok bi uzvikivao ono brrrm, brrrm.)

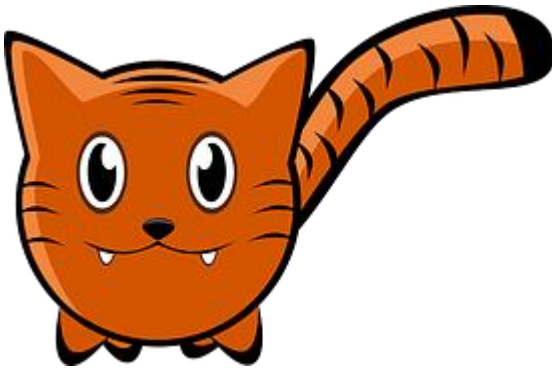
Konačno je stigao i dan izložbe. Uelino i Boboovo cveće se raširilo, raskomotilo, kupa se u raskoši nežnih mirisa i jarkih boja! U sred džungle, pravi vatromet radosti i lepote!

Ali, zamislite čuda, nisu samo njihove biljke bile tako lepe! I svo drugo bilje na izložbi mirisalo je i cvetalo u najlepšim bojama!

U stvari, svuda naokolo je sve bilo veselo i šareno. Pitam se, pitam, da nisu i ostala deca otkrila Uelinu čaroliju...

PRIČA O VELIKOM SPREMANJU

" Hej, pa gde ste svi nestali?" viknuo je tigrić Bobo, po ko zna koji put, od kada je stigao iz škole. No, opet mu se niko nije odazvao. Na kraju je izašao ispred kuće i seo na prag. Sav se umirio i zamislio. Lice mu je bilo veoma ozbiljno, ali mu to nije mnogo pomoglo. Nikako da shvati šta se zapravo dogodilo. Celo posle podne je tražio svoje igračke. Fino ih je jutros ostavio razbacane po celoj sobi. A kada se vratio iz škole, od njih - ni traga ni glasa.

Najpre je njegova njuška zavirila ispod plakara.

" Eheeej !" dozivao je on svoje automobile. Tamo nije bilo ničega. Čak ni prašine.

" Ohoooj! " tražio je tigrić ispod maminog i tatinog kreveta. Zagledao je i iza troseda u dnevnoj sobi, pa u kupatilu, kuhinji... Pretražio je i sve one ogromne podmetače za saksije sa cvećem, zavukao se u svaki žbun u dvorištu. Ali - nigde ništa!

Sad se Bobo već ozbiljno zabrinuo. Strizao je brkovima, njuškao njuškom, mrštio se, lupao šapama. Ipak, izgleda da mu sve to i nije mnogo vredelo. Njegovih igračaka jednostavno nigde nije bilo.

Tako zamišljenog ga je zatekla i mama tigrice.

" A jesi li pogledao na polici u svojoj sobi?" pitala je mama, smeškajući se.

"Ijao,polica!" poskočio je Bobo ogrejan suncem nove nade. " Kako se samo toga nisam setio!" Odmah je odjurio u sobu, kao da je neki vetar.

A tamo su igračke bile, svaka u svojoj kućici, udobno i uredno raspoređene. I jedva su čekale da se sa njime malo poigraju.

Samo, nešto razmišljam, ko li ih je to dole na potoku oprao i ovde tako lepo rasporedio?

